

KÜLÖNÖS LÁTVÁNY

*Leülök im az éjszaka küszöbére, az örök
nedvesre-hűvösre, a hervadó hús-folyosó
festetlen deszkapallójára a lábak elé,
a világból ki- és besurranók lába elé,
megaláztatást mutatva és mérget a már
én sem tudom miféle térben lebegve, vagy
lerakódva a forgócsontokon, mutatva megaláztatást és mérget és evilági gögőt,
akár a küszöbi kutya áramos álma, olyan
fölfokozott és csak körvonalaiban ki-
rajzolódó az enyém, s így is kirekesztve
minden számottevő ünnepélyről-bálról,
csak a zene bő hulláma mossa meg gyö-
keres-hervadó fülemet éjközépen most
kerteken-réteken át, házfődelek fölött
jut el*

————— a zene,
amit most hallok, letéper egy öreg
szoba ingó székére könnyörtelen, és
látom a fényben a porszemet, könnyű
piroska-villanással röppen a por-borsó
igen finoman, kézzel el nem érhetően,
a nagy ablakon túl, túl az életen is,
de mégis rendkívül közélről derengve
négy vénséges-vén ázik az utca patak-
jában feneketlen csónakba csimpaszkodnak,
egyik mondja, este lesz nemsokára,
másik mondja, új napra pillanthatunk,
a harmadik: vacsorázni kéne ilyenkor,
nagyot sóhajt a negyedik, hallható,
és halotti sorsáról siránkozik, az
említett első a szőlőművelő: kis
meggyfa szipkát szorongat fogsora,
onnan jó ki a szó, szeme mandula,

termete a gyermeké, jelenése mulandó,
másodikként a műbútorasztalos, aki
nyáridőn visszaparancsolja a felhők
záptojás-jégtojás-záporát és moziba
tűnik el, alszik ott nagyot, kenyeret
majszol, fölzokog, hazamegy föl se kel,
a halottmosó harmadikként forgatja látó,
egyre feketébb szemét a többire,
káromkodik, átkiáltván a halál-keri-
tésen, negyedikként a csendes malmos,
körötte füstöl a víz, füstöl a föld
a kukoricaportól, parázslík-zúg az
örökmalom, de jó még egy, utolszor
a szépmember-jelenése, a zeneköltő
hegedűjét, akár az ostort, meg-
csattantja lágyan-keményen, annyira,
hogy zengvén lepattognak annak
minden húrjai vasforgáccsá válva,
társain végigvág szigorral és azok
engedékenyek lévén elvonulnak sorba
új lakhelyük felé, a torony fehér kúpjára,
mind mezítelen, mind fagytól üldözött
mintha üvegből, vagy kocsonyából
lennének megalkotva egyedi holtuk után,
ekkor az éjszaka vászna igazi
kormával, igazi sűrű szövésű
vásznával elém záródik örökre,
az éjszaka küszöbén tér nélküli
pódium elrejtett lépcsőzetén, a
kép, a túlvilági pediglen
akaratomtól függetlenül és
az emlék rabságából föltámadva
széjjelolvad szemem előtt vég-
érvényesen, akár a só vagy a
hang íze pengényi nyelvemen